

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: D. Q. T.**, zastoupen JUDr. Josefem Vančurou, advokátem, se sídlem Evropská 30, Cheb, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2005, č. j. OAM - 791/VL - 07 - 05 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 2. 2006, č. j. 65 Az 163/2005 - 24,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a ani na něj nebyly vztaženy překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm.a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel sám žádné argumenty, proč by měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost považovat za přijatelnou, nepřednesl. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k hodnocení přijatelnosti z hlediska výše naznačených kritérií na základě skutečností zřejmých z kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu je stížen vadou řízení spočívající v tom, že správní orgán při svém rozhodnutí vyšel z neúplně zjištěného skutkového stavu a že nesprávně posoudil právní otázku.

V jednotlivostech krajskému soudu vytýká, že převzal nekriticky hodnocení situace ve Vietnamu provedené správním orgánem. Přitom podle stěžovatele ze systému sledování obyvatelstva, který byl správním orgánem v rozhodnutí popsán, je zřejmé, že v pozornosti vietnamských orgánů jsou právě rebelové a nespokojenci, kteří odmítají žít v extrémní chudobě tak jako žalobce a právě tyto osoby jsou zatýkány a vězněny. Stejně tak se stěžovatel neztotožňuje se zjištěními správního orgánu a soudu ohledně hrozícího nebezpečí v případě návratu do Vietnamu. Stěžovatel polemizuje se závěrem soudu, že žadatelé o azyl nejsou po návratu do Vietnamu diskriminováni a pronásledováni, pokud se v zahraničí nevěnovali protistátní činnosti. Podle stěžovatele rozhodování o tom, zda se vietnamští žadatelé o azyl v zahraničí nevěnovali protistátní činnosti, závisí na všemocném ministerstvu vnitra. Podle stěžovatele nic nebrání tomu, aby správní orgány označily případné stěžovatelovy informace o pobytu v České republice ostatním spoluobčanům ve Vietnamu za protistátní činnost. Pokud by tedy podle stěžovatele správní orgán a soud správně zjistil a vyhodnotil skutkový stav, nemohl by dospět k závěru, že stěžovatel nesplňuje předpoklady udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Vedle toho stěžovatel namítá, že v jeho případě došlo k nesprávnému posouzení právní otázky aplikace ustanovení § 13 zákona o azylu. Stěžovatel uvedl, že azyl v České republice hledá mimo jiné také proto, že se sblížil s občankou České republiky, mají spolu dítě a podílí se na výchově. Podle stěžovatele je přitom smyslem ustanovení § 13 zákona o azylu sloučení rodin. Nesouhlasí tedy s výkladem provedeným krajským soudem, že se ustanovení § 13 zákona o azylu vztahuje toliko na případy, kdy je slučována rodina cizince, který již azyl na území České republiky má, se žadatelem o azyl. Podle stěžovatele je tento výklad v rozporu se smyslem zákona, neboť ve svém důsledku

znamená, že občan České republiky, chce-li žít ve svazku s cizincem, musí počítat s tím, že takové svazky mohou být státním orgánem násilně zpřetrhány.

K této argumentaci stěžovatele může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že stěžovatelovými námitkami skutkovými se v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nezabýval, neboť, jak vyplývá ze soudního spisu, tyto námitky v řízení o žalobě neuplatnil a ponejprv s nimi operuje v kasační stížnosti. Vzal-li Nejvyšší správní soud tedy v potaz toliko ta skutková tvrzení, která v řízení před krajským soudem skutečně uplatněna byla, nemůže než konstatovat, že otázkou aplikace § 12 a § 91 ve skutkově obdobných případech, jako je jeho, se Nejvyšší správní soud zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. S přihlédnutím k tomu, že stěžovatel nedostatečné zjištění skutkového stavu vytýkal již v řízení o žalobě (leč neuvedl argumenty této výtky), považuje Nejvyšší správní soud za nutné podotknout, že pokud jde tedy o kasační námitku vůči rozsahu zjišťování rozhodných skutečností a rozsahu dokazování, zásadním způsobem se k ní vyjádřil zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41 (www.nssoud.cz). Co se týče námitky právní, tedy údajně nesprávné aplikace ustanovení § 13 zákona o azylu na případ stěžovatele, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 - 55, v němž jasně vyslovil názor, že manželství s občanem České republiky pojmově vylučuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, neboť občanu České republiky nemůže být v České republice azyl udělen. Trvalý pobyt cizince, který uzavřel manželství s občanem České republiky, je totiž upraven v zákoně o pobytu cizinců (tím je také zodpovězena námitka stěžovatele týkající se nuceného roztržení rodinných svazků cizinců s občany České republiky). Nejvyšší správní soud proto ostatně v témže rozsudku konstatoval rovněž, že manželství s občanem České republiky samo o sobě nepředstavuje ani případ hodný zvláštního zřetele, pro nějž by bylo možno udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené proto dospěl k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu